

Dilimiz dönme bile doğru niyetimiz yeter!

Hanım okuyucumuz: “Kur’ân okumasını bilmeyen birisinin, başka birisine parayla Kur’ân okutmasının hükmü nedir? Bir nevî yardımlaşma olmuyor mu?”

Yüce Dînimiz yardımlaşmayı teşvik eder. Bilhassa mü’minler arası yardımlaşma ve mü’minlerin birbirlerinin işlerini takip etmeleri, ihtiyaçlarına ilgi duymaları ve gidermeleri Peygamber Efendimiz’in (asm) itikâf ibâdetinden daha üstün tuttuğu bir salih ameldir.

Kur’ân okumak ve Kur’ân’ı hatmetmek de amellerin en güzeldir. Cevşen okumak, Yâsîn okumak, Tefrîciye ve sair duâları okumak ise kulluğun güzelliklerindendir. Her şey okumaktan geçer, her ilerleyiş okumaya bağlıdır. Okuyan insan öğrenir, okuyan insan kendisini olgunlaştırır, okuyan insan feyizlenir ve kemâlâta doğru adım adım ilerler, okuyan insan ibâdet ve taatini mümkün merteye eksiksiz yapar, okuyan insan Allah’a îmânını inkişaf ettirir, teslim ve tevekkülün sırrına erer. Okumak biz yaşayanlar için bulunmaz bir tefeyyüz ve tekemmül vesîlesidir. Okumaktan vazgeçemeyiz.

Ölülerimiz için okumaya gelince: Biz kendimiz için okuruz, ama aldığımız feyizleri ve sevapları onlara da bağışlayabiliriz. Böylece bizim sevabımız eksilmediği halde, onların da hissedâr olmalarını sağlamış oluruz. Bu mümkündür ve güzeldir.

Kendimiz okumayı bilmediğimizde, öğreniriz. “Öğrenemiyorum, dilim dönmüyor, aklım almıyor, vaktim yetmiyor...!” bahaneleri, dehşetli bir yanılgıdan başka bir şey değildir. Oysa öyle zekîyızdır ki, Üstad Hazretlerinin ifâdesiyle, bir üzümü birisiyle paylaşmak istesek, zekâvetimizle ona ayaküstünde elli türlü hile yapabiliriz.¹ Kur’ân’ı neden öğrenmeyelim? Neden öğrenemeyelim? Mademki başkasına okutacak derecede, bunun bizim için ihtiyaç olduğunu kabul ediyoruz. O halde geriye ne kaldı? Bir gayretten ve çabadan başka? O haldeâ€“söz meclisten dışarı—niçin öğrenmeye ve öğretmeye gayret etmiyoruz, neden başkasına okutmak ile yetiniyoruz? Ya da yetinilmesine göz yumuyoruz? Peygamber Efendimiz (asm) “Sizin en hayırlınız, Kur’ân’ı öğrenen ve öğretenidir”² buyururken; Allah katında “insanların en hayırlısı

olmak” gibi bir zirve hedef bize yeterli teşvik olmuyor mu?

Kaldı ki, dilimiz dönmese bile, Kur’ân’ı öğrenmek için verdiğimiz gayretler ve sarf ettiğimiz çabalar sonucunda kekeleyerek ve takılarak elde ettiğimiz bir okuma düzeyi, emin olun, bizim için “en hayırlı” okuma şeklidir. Nitekim Peygamber Efendimiz (asm) buyurur ki: “Kur’ân’ı gereği gibi okuyan ve amel eden, şerefli meleklerle berâberdir. Kur’ân’ı zorlandığı halde kekeleyerek okuyanlar için ise iki kat sevap vardır.”³ Demek, biz kendi ellerimizle kapatmaz isek, iki kat sevap almanın kapısı ardına kadar açıktır.

Başkalarına okutmak mı? Bir Müslüman’ın başka bir mü’min kardeşinin ölenlerine sevap bağışlaması elbet mümkündür. Fakat onun hatırı için okuyarak değil. Kur’ân okuyup sevabını bağışlayacaksa eğer, yine o Kur’ân’ı veya sair duâları kendisi için okur; sevabını bağışlarken “tüm ehl-i îmânı” da duâları içine ve bağışlama kapsamına alır veya hâssaten söz konusu mü’minin geçmişlerine bağışlayacaksa, ismen de zikredebilir. Burada bir problem yok.

Problem, bunu para ile mübâdele etme çabasıdadır. İhtiyacı olsun olmasın, Kur’ân okuyanın, sırf Kur’ân okuduğu için kendi şahsına her- hangi bir ücret talep etmesi, alması veya verileni kabul etmesi haramdır. Çünkü Cenâb-ı Allah açık bir şekilde: “Âyetlerimi az bir karşılık ile satmayın, yalnız benden korkun”⁴ buyuruyor.

Toplumumuzda bu iş için bir ısrarın ve hattâ bir gönül koymanın da yerleştiğini esefle görüyoruz. Kabul etmediğiniz zaman, güceniyor. Ancak; 1- Bu hurâfeyi kaldırmanın, 2- Kur’ân’ın para ile okunmayacağını öğretmenin ve 3- Kendisini de Kur’ân okumaya ve öğrenmeye teşvik etmenin, başka yolu yoktur. Adam, “bu iş nasıl olsa böyle olup gidiyor; ihtiyaç duyduğumda param ile okuturum” zannına kapıldığı an vahâmete düşmüş olacak, gerçekte hiçbir şey okutmuş olmayacak, bizler de bu garâbete sadece seyirci kalacağız!

Dipnotlar:

1- Münazarât, s. 32

2- Buhârî, 11/1776

3- Riyâzü’s-Sâlihîn, 991

4- Bakara Sûresi: 41